

your life

is your light
and pain is the flame
that fuels it

Bukowski! It was ugly. Horrible. Disgusting. Bukowski. Not the man. Not the writer, not the poet... but the accolades. But he kept writing and drinking. Sometimes there were women, but mostly there was nothing. Just morning sickness. Bad breath. And bad posture.

He says, the poet says, he whispers the words with disgust. Love filled disgust. He watches violence. Not with any deep affection for it, but it interested him. Intrigued him. Death does too. It's a beautiful thing if it's done right. But it seldom is.

har tänkt på det ett tag nu. Bukowski är typ en ironi på vad en "man" är. han är allt en man "ska" vara så mycket att de blir för mycket. Och hans töntiga envishet bitter sig själv i läppen alldeles för många gånger. Men i sann mans anda försätter han. De enda han gjorde rätt är att han hyllade de fula. De trasiga. De utsatta. Men ger inte många poäng till resten. suputen. han skriver för det mesta väldigt platt. men de finns ljusglimtar.

och han förstod sig på ensamhet. fast han skrev sällan om den. den trillar ut i dikten ibland. men jag förstår ensamheten. Den är fin. Den ger dig styrkan att bli den du behöver bli. för att ta dig dit du vill ta dig. jag har förstått det nu.

jag bor som en zigenare. ursäktat uttrycket men i en husbil utan vatten och toa. har inte duschat på tre veckor och jag älskar det. min smuts. min doft. Jag går längs gångarna med min lilla plocklista men ingenting biter på mig längre. inte ryggskottet. inte min tjocktarm. ingenting.

inte alls nonsens på radion (bortsett från me too grejen de pratar om den gör mig glad, äntligen pratas det om hur dåliga vi är mot varandra)

de är som om hela världen försöker dränka mig i skit men det rinner bara av mig. jag luktar likadant och lunkar likadant...

vi är bara här en stund. vad har någonting för betydelse egentligen? vi ska ju alla dö. inte för att vara hemsk. å de finns inte mycket hemskt med det. livet. döden. whatever liksom

så alla knivar i ryggen. alla hån.

Allt vi gör som förstör skrattas bort av döden

och när evigheten fått bre ut sig, så kommer bara det bestå som håller med att bli mätt av den.

oavsett vad som kommer ske eller inte ske. oavsett vad som kommer knäckas å inte knäckas. räkna med att jag är på min cykel. ge det allt jag har. det enda som finns kvar

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Alexander Gustafsson med Poeter.se id #27108 innehar upphovsrätten